

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: .....

Cím: *Blaháné sirja a kerepesi temetőben*

Forrás: *Ujság*

3n

(Hely)

1926. 1. 31.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Blaha Lujza

Idő

"1926"

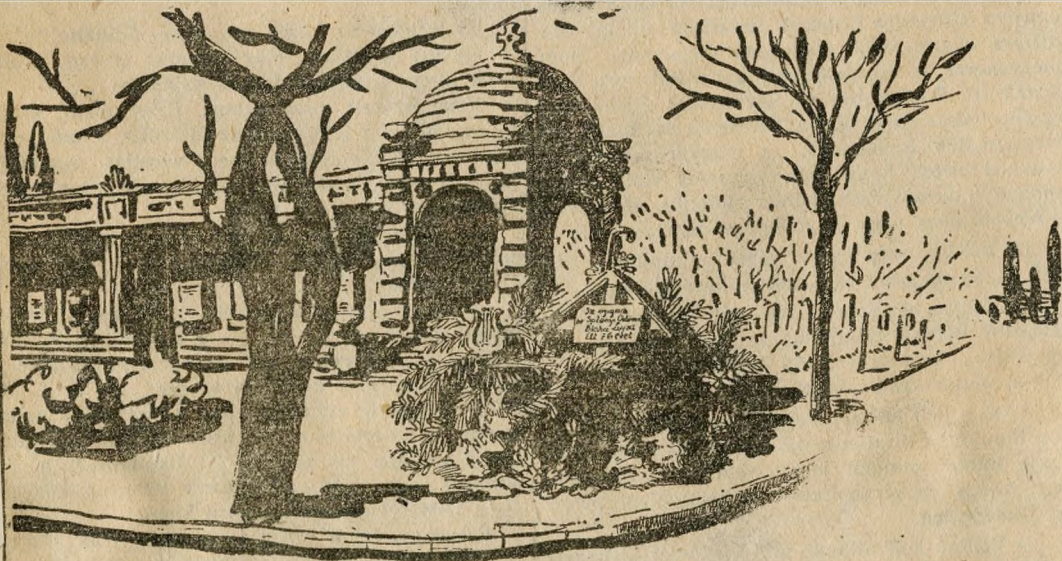
Személy

Blaháné sirja a kerepesi temetőben.

Virágok és bucsuzólevelek a művésznő sirján.

Keményre fagyott a temetői alle és a sírok földje, vékony jéghártya perceg a lépések alatt. Gondos ponyvatakarók simulnak a sírok szomorú szoboridomai fölé. Vannak dombok, amelyek mellett mély feketében megáll egy feketébe öltözött asszony, vagy

ember. Idegen sírok között és idegen fájdalmak között halad kiki a maga sírjához, a maga fájdalomával. A temetőgondnok ablakán pedig rádióhuzal vezet a szobába. Innen hallgatja esténként, sötét sírok között, a messze városok vidámságát.

Blaha Lujza sírjánál sokan állnak meg naponta idegen sírok látogatói. A temetőgondnok is külön őrt állított a közelébe, mert sokan szerették volna maguknak a történelmi nevezetességű szalagokat.

A négy fásor találkozásánál, az árkados sírok végén, balkézre Jókai sírjától és szemben Adyval nyugszik Blaha Lujza. Szép helyen van a sír, messziről látszik és a nagy téren, kopasz jegenyék között, fehér árkádok mentén, nehéz köd alatt, olyan a csend, mint egy gót templomban. *Nincsen egy perc, hogy egyedül volna Blaháné sírja.* Vannak, akik csak megállnak egy kis időre, mielőtt hazamennének a maguk halottjától. Aztán vannak kíváncsiak a külső városnegyedből, akik csodálkoznak és lehajolva betűzik a selyemzal-

lagok ázott felírását. Sokan pedig csak azért jöttek, hogy odatűzzék a kis csokrukat a töntetlen virághalomra. Rózsák és szekfük szerénykednek örökzöld levelek gödrében. A fejfa mellett hosszú ivben hajló keskeny palmaág. Mellette durva faragásu, vastag,

feketefestésű bot, merőlegesen a dombba szurva. Ezzel járt Blaha Lujza az utolsó években, amióta gyöngébb volt a lába. A sir hátsó oldalán szakadt fehér papiros, rajta tinta-ceruzával:

«Nyugodj békében, te drága Nagyasszonyunk, szívünkben örökre élni foks. Egy hazáért szenvedő 48-as honvéd úrvája.»

Az egyik nagy koszoru alatt fehér levél csücske kandikál. Felbontottuk, elolvastuk. Szép, kemény, uri papíron, művelt férfiírás. Furcsa, ez áll rajta, lassu betűkkel:

«Én is nemsokára meghalok.»

Semmi más. Ki irhatta, kicsoda siet Blaha Lujza után? Ki irhatta ezt a zokogó sort? Ki mérte a temetőben szólítani a halált?

Most is, délután, a sötétség első hullámában, egy öregasszony áll a sirnál. A szeméit törölgeti. Pedig nem rokona a Blaha-családnak, bizonyosan nem, mert a parcellák között később virágot helyez egy másik fejfa mellé.